

mange Punkter ikke blot truffet min Tanke, men tillige udviklet den fyldigere og bedre, end jeg maaskee selv kunde være istand til, og om jeg end i enkelte Punkter kunde være af en noget forskjellig Anskuelse end han, saa vilde jeg dog ansee det for urigtigt paa dette Stadium at gaae nærmere ind paa disse Enkeltheder, da jeg i saa overordentlig Meget i det Væsentlige kan slutte mig til ham. Da jeg nu fremdeles ogsaa maa erklære mig enig med den ærede Rigsdagsmand i den Henseende, at jeg vilde ansee det for urigtigt her at føre overflødig Tale, saa skulde jeg være fristet til at frasælde det Ord, som jeg havde begjæret, før han fik Ordet, hvis ikke den ærede Forslagsstiller's sidste Udtalelser dog gavede mig Anledning til at sige et Par Ord; det skal virkelig kun blive ganske faa. Han kom atter idag tilbage paa den Forbindelse, der fra flere Sider paastaas at burde være imellem den nye Criminallov og en Lov om Nævningers Indførelse, og han brugte navnlig i sit sidste Foredrag det Udtryk, at det vilde være urigtigt, om denne Sag blev skudt ud i en vis fjern Fremtid derved, at man udsatte den efter den forventede nye Straffelovsbog. Da han forelagde disse Lovudkast, yttrede han fremdeles, at der var Udsigt til, at det vilde være mange Aar, inden den nye Straffelovsbog udkom, og forsaavidt jeg ved en tidligere Leilighed havde udtalt, at efter min Forhaabning vilde ikke Aar gaae hen, inden denne Sag kom til at foreligge det ærede Thing, yttrede han, at i denne Henseende havde den meget ærede Justitsminister udtalt en modsat Anskuelse, og at min Opfattelse derfor vistnok maatte beroe paa en Misforstaaelse. Jeg kan ikke nægte, at jeg troer, at snarere den ærede Forslagsstiller i denne Henseende tager feil; jeg kan nemlig ikke ret gjøre mig det klart, hvorledes den meget ærede Justitsminister skulde i denne Henseende have en anden Anskuelse af disse Forhold end jeg. Jeg tør tiltroe mig selv at kunne have nogen Formening om, naar det Lovarbejde, hvorom der er Spørgsmaal, kan ventes færdigt, og jeg nærer idag som for 14 Dage siden det bestemte Haab, at Sagen vil blive færdig saa betimelig, at den, om den end ikke kan blive forelagt Rigsdagen i næste Session, saa dog ialtfald kan blive forelagt i

næstmæste Session, altsaa endnu i inbetydende Triennium, og forinden den Tid tvivler jeg paa, at den Sag, som idag foreligger til Behandling, vil kunne blive tilendebragt. Hvad iøvrigt angaaer det naturlige Forhold mellem den nye Criminallov og den nye Lov om Ordningen af den criminelle Retsspleie, da kan jeg, som jeg før tillod mig at antyde, ganske henholde mig til, hvad der er udviklet af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds. Det forekommer mig, at hvad den ærede Forslagsstiller i denne Henseende nu replicerede, ikke fuldkommen træffer, hvad der blev anført af den af mig nævnte Rigsdagsmand. Det er ganske vist — og det er et overordentlig væsentligt Punkt — at det ikke gaaer an at lade dette folkelige og Offentlighedens Moment træde til ved Retsspleiens Udøvelse saalænge, som den Straffelov, der paa en særegen Maade anvendes ligesom Offentlighedens Dine, i mange Tilfælde fremtræder som aldeles blodig eller drakonisk, og det er vistnok ogsaa fuldkommen rigtigt, hvad der blev bemærket af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds, at saalænge Straffeloven i mangt et Stykke er af en saadan Beskaffenhed, frister man grumme let Folkets Udkaarne, som skulde afgjøre Spørgsmaalet om Skyld og Uskyld, til i mangt et Tilfælde at fælde en Fristbelsesdom, om de endogsaa for sig selv maatte erkjende, at i Virkeligheden tilstrækkeligt Beviis for Skyld er tilstede. Det vilde virkelig være en stor Fristelse, hvorfor man vilde udsætte en Lægmænd, til at erklære en Mand uskyldig, naar han maa sige til sig selv, at ved at erklære ham for skyldig vilde han nedkalde en aldeles urimelig Straf over Mandens Hoved for en ringe Forfeelse. Det forholder sig ogsaa fuldkommen rigtigt, som det blev bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds, at det ikke blot er i Materien om Eiendomsindgreb, at den nuværende Lovgivning trænger til Forandring; den ærede Forslagsstiller veed ligesaa godt som jeg, at navnlig Lovgivningen om Forbrydelser mod Sædeligheden i fuldkommen saa høit Maal trænger til Forandring. Det er endelig fuldkommen rigtigt, hvad der blev bemærket ligeledes af den af mig oftnævnte Rigsdagsmand, at man ikke